

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. július 10.
(vasárnap)

Földvári Tibor

HA NEM AZ ÚR A KIRÁLY

Lekció: Bír 17,1-13

Volt Efraim hegyvidékén egy Míká nevű ember. Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amit elvettek tőled, és ami miatt átkot mondtál a fülem hallatára is, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az Úr, fiam! Amikor visszaadta anyjának az ezeregyszáz ezüstöt, ezt mondta az anyja: Ezt az ezüstöt én arra szántam, hogy az Úrnak szenteltem a fiamért: készítsenek belőle faragott és öntött bálványszobrot. Most azért visszaadom neked. De a fiú újból visszaadta az ezüstöt anyjának. Ekkor az anyja fogott kétszáz ezüstöt, odaadta az ötvösnek, az pedig faragott és öntött bálványszobrot készített belőle. Ez Míká házába került. Ennek a Míkának volt egy házi szentélye. Készítettett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig felavatta, és az lett a papja. Abban az időben nem volt király Izraelben, mindenki azt csinálta, ami neki tetszett. Volt egy ifjú lévita Júda nemzetségéből, a júdai Betlehemből, de jövevény volt ott. Elindult azért ez a férfi a júdai Betlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott el vándorlása közben Efraim hegyvidékére, a Míká házához. Míká megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Lévita vagyok, a júdai Betlehemből; megyek, míg alkalmas helyet találok, hogy ott tartózkodjam. Ekkor Míká azt mondta neki: Maradj nálam, légy atyám és papom! Én pedig adok neked évenként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és élelmet. A lévita belement. Úgy döntött a lévita, hogy ott marad annál az embernél. Az pedig olyannak tekintette az ifjút, mint a saját fiát. Míká tisztébe avatta a lévítát, s így az ifjú a papjává lett, és Míká házában élt. Míká pedig ezt mondta: Most már tudom, hogy jót fog velem tenni az Úr, mert egy lévita lett a papom.

Alapige: Bír 18,1-10

Abban az időben nem volt király Izraelben. Abban az időben Dán törzse megfelelő területet keresett magának, hogy letelepedjék, mert addig nem jutott megfelelő örökséghez Izrael törzsei között. A dániak elküldtek nemzetségükből öt férfit, legbátrabb embereiket Córából és Estáólból, hogy járják be és kémleljék ki az országot. Azt mondták nekik, menjetek, kémleljétek ki az országot. Így jutottak el az Efraim hegyvidékéhez, Mikán házához, ott megszálltak, mert amikor a Mika házában jártak, felfigyeltek az ifjú lévita hangjára. Betértek oda és megkérdezték tőle, ki hozott téged ide, mit csinálsz itt, mi dolgod van itt. Ő azt

felelte nekik: Ezt meg ezt tette velem Míká, megfogadott engem, és a papja lettem. Ekkor azt mondták neki: Kérdezd meg az Istent, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amelyen járunk. A pap azt mondta nekik: Menjetek el békeséggel! Gondja van az Úrnak az útra, amelyen jártok. Azután továbbment az öt férfi, és elérkezett Lajisba. Látták, hogy a benne lakó nép biztonságban él, szidóni módra, nyugodtan és biztonságban, és nincs senki az országban, aki bántaná őket, vagy uralkodnék fölöttük. Messze esnek a szidóniaktól is, nincs senkivel semmiféle kapcsolatuk. Mikor hazaérkeztek atyjukfiaihoz Corába és Estáólba, megkérdezték tőlük atyjukfiai: Mi hírt hoztok? Ők így feleltek: Induljatok, vonuljunk föl ellenük, mert olyan földet láttunk, amely nagyon jó! Mit késlekedtek? Ne halogassátok az indulást, menjetek és vegyétek birtokba azt a földet! Ha odaértek, egy olyan néphez értek, amely biztonságban él, és tágas az a föld mindenfelé. Bizony a kezetekbe adta azt Isten! Olyan hely az, ahol nem hiányzik a világon semmi.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy te az ószövetségi időben is munkálkodtál. Köszönjük, hogy a te kegyelmedet, irgalmadat igazolta minden tettered. Áldunk Urunk téged, hogy lehet rólad bizonyosságot tenni szóban és tettekben is. Urunk, megvalljuk neked, hogy a parancsolataid ellen mi is könnyen tudunk vétetni, ahogy a történet szereplői életében láttuk most. Bocsásd meg, kérünk, ha mi is megbántottuk szüleinket, nagyszüleinket, vagy gyermekeinket, unokáinkat. Arra kérünk Urunk téged, hadd lehessen az életünk olyan, ami jelzi, te vagy a királya. Bocsásd meg kérünk, ha úgy viselkedtünk, mint akiknek nincsen Uruk, illetve nem te vagy az Uruk. Köszönjük neked Atyánk, hogy most is azért hangzik az ige, hogy az életünk igazolhassa, ki is vagy te. Urunk, mi szeretnénk rád mutatni szóban és tettekben. Arra kérünk, hogy minden, ami gátolja a rád figyelszünket, kerüljön el most az útból. Kérünk téged arra, hogy a bűnbocsátó szereteted örömét adjad most nekünk. Vigasztaljon a te igéd és bátorítson a téged imádó életre. Kérünk arra, hogy ebben a nagy melegben hadd tudjunk rád figyelni, fizikailag is segíts nekünk ezért. Áld meg kérünk azokat a testvéreinket is, akik nem lehetnek most itt velünk, szabadságon vannak, vagy lehet, hogy betegen fekszenek otthon. A te szereteted, kegyelmed, a gyülekezet szeretete hadd töltse be őket is, ahogy most mindannyiunkat. Az Úr Jézus érdeméért,

Ámen.

Igehirdetés

Mindkét felolvasott bibliai ígerész lesz a mai alapige, amelyek egy nagy történetet képeznek és a magyarázat során szeretném a folytatás néhány mozzanatát is kiemelni. Amikor a Bírak könyvét kezdtük olvasni – a múlt vasárnap is hallhattuk egy részét a prédikációban –, nekem is egyből üzenetté vált az utolsó vers, aminek a szó szerinti kijelentése benne van a Bír 17,6-ban: „Nem volt király Izraelben, ezért mindenki azt tette, ami kedves volt az ő szemei előtt”. Így fordítja le a Károli fordítás: kedves volt az ő szemei előtt. Tehát, mindenki szabadosan élt, boldogan éltek Isten nélkül.

Ezt a könyvet olvasva ért engem az a szomorú hír, hogy két fiatal lány öngyilkos lett egy személygépkocsiban, és összeszorult a szívem. Így különösképpen is fájó lett, hiszen milyen az, ha nincs valakinek szabadítója, fiatal, aki nem tud kibén bízni, nem tud kit követni, nem tudja kire bízni az életét, ezért a végén akár ilyen mélyre is süllyedhet, hogy elveti az életét. Amikor utána néztem néhány nappal, egy pszichológus beszélt a rádióban, hogy hány magyar kamasz lett öngyilkos az utóbbi években, akkor továbbra is megdöbbsentem. Ennyire életkérdés, örök életkérdés az a magyar fiataloknak, hogy van-e királyuk és vajon ez az élő király az Úr Jézus-e? Az időseknek és Isten népének, nekünk is persze. Ha nincs király, az élet még lehet nagyon boldog. A történet felolvasását azért fejeztem be ott, ahol, hogy láthassuk, úgy tűnik, minden olyan szép és jó, de aztán minden szomorúvá lesz.

A három történeti szereplő jelleméből azt fogjuk megnézni, hogy miben bátorít Isten, hogy ne legyünk olyanok, mint ők, hanem engedjük, hogy az Úr legyen az életünk királya, egyenként és közösségként is. Tanuljunk az ő hibáikból, bűnük-ből. Azt is nézzük meg, hogy Isten milyen királyt küldött az Úr Jézusban, mert ez a bibliai történet is erre mutat.

A Bírák könyvének nemcsak az utolsó verse, mondatrésze fontos, hanem a legelső is, a héberben egyetlen szó, így szól a Károli fordításban: „és lőn”. Ez a kifejezés azért fontos, mert ezzel kezdődik Mózes második könyve, Józsué könyve és Sámuel könyve. Azt jelzi, hogy az Úr cselekszik, valami azért történik meg a földön, az ő népe életében is, mert az isteni terv, az üdvtörténet folyamata tántoríthatatlanul halad előre. Lehet, hogy szabadosság, istentelenség jellemzi Izrael népének az életét az emberi szinten, de az „és lőn” kifejezés hirdeti, az Úr akkor is szabadító, az ő népét is meg akarja szabadítani. Azért lettek megírva ezek a történetek, hogy láthassuk, milyen Isten nélkül élni és milyen az, amikor ő szabadít. Tehát a két szempont, az „és lőn” és „mindenki azt tette, ami a kedves a szemei előtt” fontos az egész könyv megértésében. Ilyen szempontból akarom a személyek jellemzőit is röviden elemezni.

Az első személy az a bizonyos Miká. Teljes neve Mikájehu, ami héberül azt jelenti, kicsoda olyan, mint az Úr, tehát a nevében benne van az Úr személye és isteni hatalma. Csakhogy, ennek az embernek az életén egyáltalán nem látszik ez. A történetben szó van Istenről, beszélnek az Úrról, meg is szólítják az Urat, áldást mondanak, tanácsot adnak a nevében, de ahogy az Úr Jézus is mondta az ő kora vallásosainak, Izrael vezetőiről is, ez a nép szájjal tisztel engem, de szíve távol van tőlem. Miká – ez a név a folytatásban szerepel a Szentírásban, még le sem akarták írni a teljes nevét, mert annyira nem méltó rá a bibliai történetben leírt jellemző – a tíz parancsolat sokféle törvénye ellen vétett, ezek közül a lehangsúlyosabb, hogy meglopta az anyját.

Nem őszinte bűnbánat van a szívében, amikor rádöbben arra, hogy nem jót tett, csupán babonásan fél az átoktól. Szomorú azt is látni, hogy az édesanyja a helyett, hogy a fiát intené, épp az ellenkezőjét teszi, teljesen hamis istenképet mutat a fiának. Az anya részt vesz abban, hogy a fia bálványimádó legyen. Önmagában is szörnyű azt mondani, hogy én ezt az egész pénzt az Úrnak szentelem – jellemző, hogy nem az egész szentelte az Úrnak –, de ez még a kisebbik baj, mert arra szenteli, hogy bálványt csináljanak. Emlékszünk, hogy ez képtelenség. Ezzel még

nincs vége a szomorú eseményeknek, mert a bálványt abban a szentélyben, ami nem az Úr sátora és szentélye, mert az Silóban volt – erről van szó a 18. rész utolsó versében. Isten az ő tiszteletét, a neki való istentiszteleti kultusz mindenfajta mozzanatát világosan elmondta a törvényben. Fontos az a hely, amit ő kiválasztott és az a Szentsátor volt.

Emberileg nem tűnik semmi sem katasztrofálisnak ebben a történetben, nincsen semmi nagyobb probléma, helyreáll a fiú és az anya szeretetkapcsolata, jól élnek, még szolgálót is kapnak, azt hiszik, hogy Istentől; meg fog áldani az Isten most már. De az egész történet érzékelteti, hogy itt nem az Úr az úr. Nem véletlenül írja le a 6. versben: Nem volt király Izraelben, hiszen ezért történnek ilyenek.

A bálványimádás manapság nem a bálványáldozati szobor készítését jelenti az Urat nem ismerők részéről. Másféle formában kerülnek személyek vagy dolgok az Úr elé. Bálvány az, ami az Isten helyén van az életében bárkinek. Szomorú azt mondani, hogy itt Isten népe tagjairól van szó. Nekünk is figyelni kell arra, hogy nehogymás valaki, vagy valami legyen az első az életünkben. Ez a történet nagyon egyszerű gyakorlati tanácsot ad az önvizsgálatra és nagyon leleplező. Ebben mindent az Úrnak csinálnak, az Úrral beszélnek, az Úrról beszélnek, de csak szájjal. Nem felelt meg az az Úr, akiről beszéltek a Biblia Istenének. Ezért leleplező. Nem a Szentírás Urát tiszteli és imádja ez a család.

Jézus is beszél arról, hogy az ő népe is az Írás nélkül egészen mást Istent tisztelhet. A Korintusi gyülekezetben más Jézus, más evangélium, más lélek fenyegeti a hívőket az első században. Mondani lehet, hogy Isten, vagy Úr, de nem a Biblia Istene, nem a Biblia szerint. Ez mindannyiunkat kísérthet, mert könnyebb egy olyan Istent tisztelni, imádni, olyan Istennek engedelmeskedni, aki azt teszi, ami a mi szemünkben kedves. Ez a hangsúlyos. Ha megváltoztatjuk a szót: mindenki azt teszi, ami az Ő – az Isten – szemében kedves, azt jelentette volna a Bírak korában, hogy mindenki ragaszkodik az ígéhez, a törvényhez, a Bibliához. Ennek a fordítottja az, hogy mindenki azt teszi, ami az ő szemeiben – tehát saját magának – kedves, akkor még az Isten is olyan legyen, ami nekünk kedves, viselkedjen úgy és tegye a dolgát.

A legnagyobb érv hadd lehessen számunkra az Úr Jézus története. Mindig megdöbben, hogy a Sátán még őt is megkísértette a bálványimádással. Az, hogy minket megkísért, nem csoda, mert szeretne eltántorítani. Jézust azzal kísértette meg, hogy imádja úgy az Istent, ahogy a kísértő mondja, nem úgy, ahogyan a Biblia. Ne felejtsük el, hogy az Úr Jézus ígéssel válaszolt, amivel egyszerűen jelezte, hogy nem kell mást csinálni, csak nézni, hogy mit mond a Biblia, mit mond az ige. Azt az Istent akarom imádni, tisztelni, aki a Bibliában jelentette ki magát. Jézusnak is mindent ígért a Sátán, minden az övé lehet, minden úgy alakulhat, mintha az Úr lenne az úr, csak éppen ne ő legyen a királya, hanem ő, a Sátán.

A bálványimádás nem mindig bálvány szobrokban mutatkozik meg. Akkor és ott igen. A mai bálványimádás nagy kísértése mindig az, hogy majdnem mindenben úgy, mint a Biblia, de azért mégse, mert akkor az Isten szemében kedves dolgokat tennénk az életünkkel, imádatunkkal. Jobb az az Isten, az az Úr, aki nekünk kedves.

Ha Jónátán személyét nézzük – a 18. fejezet végén – meg tudjuk, hogy ezt a lévitát Jónátánnak nevezték. Kezdetben csak a hivatásáról olvastunk, az Úr szol-

gája. Szomorú itt az a jellemzője, amit rögtön megtudunk, hogy nincs a helyén, hiszen a júdeai Betlehem nem lévita város volt. Neki nem ott kellett volna tartózkodnia eredetileg sem. Lehet, hogy ezt érezte, de az a fontos, hogy elindult, hogy szerencsét próbáljon. A magyarul is olvasható kommentárban ezt a szót olvashatjuk: opportunist. Kész a hamis kultuszban részt venni, kész pappá lenni, holott a lévíták nem lehettek papok. Más kérdés, hogy hamis kultusz hamis papja, de az siker, amire ő is vágyott, hogy ne csak lévita, hanem a papi hivatás legyen az övé. Útmutatást ad a dán törzsének és azt mondja: Gondja van az Úrnak arra az útra, amelyen jártok. A folytatásból úgy tűnik, hogy valóban gondja van rájuk az Úrnak, ők is így gondolják, de a legvégén kiderül, hogy hihetetlen szomorú események történtek, Dán törzse teljesen elfordult az Úrtól.

Ha egy igés lapra ezt a mondatot írnánk föl és kapnánk meg Szilveszterkor: „Gondja van az Úrnak útra, amelyen jártok”, biztosan nagyon örülnénk, mert ez fantasztikus hitvallás és bizonyágtétel, főleg akkor, ha éppen nehézségeink lennének. De ha ezt követően megnéznénk, hogy ennek az igének mi a szöveggörnyezete, akkor kiderülne, hogy valami nincs rendben. A szöveggörnyezet szempontjából ez egy hazug hitvallás. Ne felejtsük el, hogy a Sátán, a Kísértő simán idézett bibliai idézetet is Jézusnak, csak éppen nem biblikusan. Ezért létkérdés, hogy ismerjük-e a Bibliát. Mert, ha nem, a kísértő bármikor félrevezethet. Ez a lévita tanácsot ad az Úr nevében, csak éppen az Úr nélkül.

Azután azt olvassuk, hogy nagyon megörül annak, hogy már nem csupán egy családban kell dolgoznia hivatásában, hanem egy egész törzs fölött lehet pap. Az egész történet leírása nagyon hosszú a 18. részben is, ezért nem olvastam végig, de szeretném kiemelni azt a részt, amiben a lévita szíve örvendezéséről van szó, amikor lehetősége van arra, hogy elmenjen a dániakkal: „És örvendezik ezen a papnak szíve és elvitte a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt és velük a nép közé ment”. A törzs mindent ellopott Mikától, ment velük a pap is és egy egész törzs fölött lehetett pappá. A történet vége, hogy elfoglalták drasztikusan ezt a bizonyos Lais nevű várost, felégették és új várost építettek, amit Dánnak neveztek el, atyjuknak Dánnak nevére, aki Izraelnek született. Fölállították maguknak a dán fiai a faragott képet és Jónatán Manassé fiának, Gersomnak fia és az ő fiai voltak papok a dán nemzetségében, egészen a föld fogságának idejéig. És felállítva tarták a Míká faragott képét, amelyet ő készítettett, mindaddig, míg az Isten háza Silóban volt.”

Az ősi szövegből kiderül, hogy Manassé fiának a neve fordítható Mózes fiának is. Most nem kívánok beszélni a héber nyelv különböző titkairól, a lényeg, hogy itt Mózes neve szerepel. Ez annyira zavarta az eredeti szöveg másolóit, hogy betettek a névbe egy n betűt és így lett Manassé. Képtelenségnek tűnt számukra, hogy Mózes unokája már ennyire elhajlott legyen. A „Mózes fiának, Gersomnak fia” a leírásban azt jelenti, hogy utód, vagy gyermek, mindenképpen Mózes utódja volt, lehetett az unokája is így. Ez esetben rögtön a Józsué utáni nemzedék tagja, tehát fiatal. Az üzenet miatt most csak annyit mondanék, hogy lehet, hogy a szülei, nagyszülei hűségesekek voltak az Úrhoz, mint Mózes is, de ha nem a Szentíráshoz ragaszkodtak, aki az Úr a számunkra az ige szerint, akkor ennyire mélyre süllyedhet a bálványimádásban, az istentelenségben. Ha a történetben itt

Mózes unokájáról van szó, akkor Józsué utáni nemzedék tagjaként, kiderül, hogy az Ígéret földjére bevonult, ott boldogan élő Izrael népe tagjai már a második, harmadik nemzedéknél elfordultak Istentől.

Itt említem meg, hogy nemcsak az tántorít el hívó embereket, közösségeket az Úrtól, ha túl nagy nehézségek vannak és úgy érzik, hogyha Isten nem segít, akkor nem szeret, akkor inkább elhagyom, hanem leginkább az, ha Isten nélkül megy minden, és sikeresen, minden adott arra, hogy boldogok legyünk, csak éppen nem az Úr előtt kedves módon. Újra hadd húzzam alá, hogy Jézust is ezzel támadta a kísértő; járd a magad útját Jézus, sokkal könnyebb, sokkal szabadabb.

Jónátán neve azt jelenti, hogy az Úr ajándéka, az Úr adta. Csakhogy ő sem a neve szerint él. Átokká lesz a családban és a törzsben is, mert a lévíták feladata lett volna, hogy a Bibliára, a Mózesi törvényekre figyelmeztessék a népet és tanítsák. Ő az, akin keresztül a bálványimádás és a hamis kultusz nemzedékeken keresztül és az utódain keresztül is folyik a bírák korában.

A Dán törzséről hallhattuk, hogy hol laktak korábban, a Szentírás két helyet is említ, ezek nagyon fontos helyek voltak Júda határánál. Józsué könyve 19. részéből megtudjuk, hogy Dán törzse Júda mellett kapott sors szerint örökséget. Csakhogy, számukra az örökség elfoglalása nehézségekbe ütközött, nem tudták egyből elfoglalni, a kánaáni népek ott egy ideig győzedelmeskedtek fölöttük. Ahelyett, hogy Dán törzse hittet, az Úrban bízva ment volna harcolni és elfoglalni az Úrtól készített helyüket, úgy gondolkodtak, hogy találnak könnyebb örökséget a maguk számára. Olyan örökséget kerestek, ahol nincs ellenállás, de azt nem az Úr jelölte ki számukra. Isten népe olyan harcot akar vívni, ahol könnyebb az ellenállás! Az ő szemükben az volt kedves, hogy könnyen szerezzék meg a jólétet, a sikert, ériék el azt, amit szeretnének, ezért támadnak meg egy olyan várost, amit a kémek fölfedeznek.

Az is beszédes, hogy előbb döntöttek és azután akarták megtudni, hogy Isten is egyetért-e ezzel a döntéssel. Döntöttek, a kémek elindulnak, majd mennek keresni és akkor valahogy rádöbbennek arra, hogy itt lehetőségük van megkérdezni Istent. Az persze nem érdekli őket, hogy a lévita nem is az Úr szolgája, hiszen nem is az őshazában vannak, Silóban. Ekkor hallják a bátorító kijelentést, de már rég meg volt a döntésük, már tudták, hogy mit akarnak. Nagyon leleplező, azt akarják, hogy Isten is igazolja, hogy jó úton járnak, és ez az Isten az eseményeket is munkálja ki számukra. Legyenek sikeresek, élhessenek jólétben, minden baj nélkül; az Isten is azt tegye, ami kedves az ő szemükben.

Az Úr Jézus megkísértése történetéből az első kísértésre emlékezzünk. Jézus éhezik, már negyven napon át hűséges az Atyához és a kísértő azzal jön, hogy gyorsan is jól lakhat, nem kell semmire várnia, varázsolja a köveket kenyérré. Gyors jólét, azonnali jóllakás, nem kell tovább szenvednie. Jézus itt is a Bibliával válaszolt.

A mi időnkben is van, amikor az Úr követése nehézségekkel járhat, nem feltétlenül, de előfordulhat. Dán törzse arra példa, hogy el lehet az Úr nélkül az általunk jónak tartott úton indulni, talán még ígét is találunk rá, ami igazolja, hogy jó úton vagyunk. Lehet, hogy még a folytatás is áldásosnak tűnik, de mi történik, hogyha ez mégsem az Úr útja, mert az indulás is már az Úr nélkül való volt. Itt ugyanis nem az Urat imádják, hanem az általuk elképzelt Istent.

A héten egy doktornő kérdezte meg tőlem, hogy mit gondolok, vajon a hívő rezidensek is elmennek, hogyha nem sikerül megoldani az egészségügy problémáját. Azt mondtam, remélem, hogy nem. Az egészségügy problémája a vezetőinkre tartozik, persze ránk is, de ezt nekik kell megoldani. Annak eldöntése viszont, hogyha Magyarországon bajok vannak és a mi hivatásunkat ezek a bajok érintik és könnyebb lenne elmenni máshova, amire lehet lehetőség, de nem biztos, hogy minden hívő orvosnak ez az útja. Ha érezzük, hogy nem a bajok döntenek el a kérdéseinket, mert a könnyebb út a kísértés útja.

A történet arra mutat, hogy az Úrhoz hűségesek, akiknek az életében ő a király, mindig azt nézik, és azt kell nézniük, hogy mi kedves az ő szemében. Ez a történet is nemcsak szomorú példákat mutat, hanem hirdeti azt, hogy lett király, lett Isten népének olyan Ura, olyan Istene, akit követhetünk. Ha nincs hűség Istenhez, akkor nincs hűség és szeretet a család iránt, a hivatáshoz, a hazához, a fiatalok második és harmadik nemzedéke is nyugodtan eljuthat egy ilyen élethelyzetbe, lelki állapotba, hiába voltak nagy hívők a szülők és nagyszülők. Ha viszont van király és ez az Úr a király, akkor minden megváltozott.

Az „és lőn” szempontjából ebben a történetben észrevehetjük, hogy ez a lévita Júda Betleheméből indult el. Ő még nem egy áldást hozó ember volt, aki elindult. De nem véletlen, hogy éppen ezt a várost említi. A következő három bibliai részben is, ami az erkölcstelenség szomorú példája, amit a napokban olvastunk, a júdai Betlehemből történik valami. Ez biztosan nem véletlen a kijelentésben. Ugyanis Júda Betleheme már ismert volt, amikor a történetet leírták Isten Lelkétől vezetve. Dávidot – aki a júdai Betlehemből származott – akkor már mindenki ismerte. Isten adott királyt. A Bírak könyve mutatja, hogy milyen nagy bajok vannak az Isten imádat terén is, de amikor hűséges király van Isten népének, ha senki más nem, a király mutat Isten királyságára. Dávid királysága örökkévaló királyság lett – hangzott az ígéret Istentől számára. Ő még vétkezett, volt amikor az ő életében sem az Úr volt a király, de akkor nagyon súlyos erkölcsi bűnöket követett el ő is. Az Úr nevét felvette ő is hiába a szájára. Ezért fontos tudni, hogy Dávid is csupán eszköz volt az Úr számára, Isten a családján keresztül vitte tovább az ígéretet.

János evangéliuma 6. részében olvasható: Ő nem hagyta magát királynak koronázni a nagy csoda után, amikor mindenki jóllakott – ez a történet is beszédes önmagában a mai üzenet szempontjából. Ő nem olyan király akar lenni, aki a könnyebbik utat akarja járni, a dicsőségeset, amikor levethette volna a templomról magát. Ő olyan király akar lenni, aki még a Gecsemáné kertben, még a keresztfán is úgy akar uralkodni, hogy közben vállal mindent, amit a megváltásunkért kell. Még a Gecsemáné kertben is az Úr Jézus azt kérdezi, hogy Atyám, mit akarsz te, pedig ő is szeretne volna a könnyebbik utat; Atyám, neked minden lehet, ha lehet, múljék el a pohár. Az Úr Jézus annyira komolyan vette, hogy legyen az Atya az ő királya. Ezért győzött. Ha csak egy apró hibát, vagy bűnt elkövet, akkor nem válthat meg minket. Ezért számomra ez a bibliai történet a három szereplővel és azzal a kijelentéssel, hogy abban az időben nem volt király, azt hirdeti, de jött király, jött az Úr Jézus. Mivel ő mindent elvégzett, ezért lehet király a mi életünkben is.

Silóban ott volt az Úr sátora, olyan közel volt Miká házához Siló, néhány km csak, de ő nem akart odamenni, ő nem akarta azt az Urat imádni. Hozzánk is nagyon közel van az Úr, még közelebb, hiszen ahol az ő népe együtt van, ahol az ő igéje hirdettetik, ott az Úr. Még a munkahelyünkön is velünk van, amikor bízunk benne, tudjuk, hogy mi hozzá tartozunk. Ilyen közel van az Isten, az ő Szentírását magyarul is olvashatjuk. Ennyire egyszerű számunkra az a titok, hogy az Isten a királyunk lehet Jézusért, az ige és az ő Szentlelke által. Nekünk csak bízni kell.

Miká és az a lévita nem tudott bízni Istenben. A bálványimádás ezért katasztrofális, nincs kiben bízni. Van akiben, vagy amiben bízik a hívő ember is talán, de az nem az Úr, az el fog veszni, aki így jár.

Van kiben bízni. Egyszerű, tehetem azt, ami az Úr szemében kedves. Lehet, hogy az én szememben nem kedves, mert nem érzem még fontosnak, de mivel az Úrnak kedves, ezért akarom azt tenni. Erre az egyszerű bizalomra hív minket ennek a történetnek az üzenete. Jézus is azt mondta ki az Atyának a legkritikusabb helyzetben is: Atyám, legyen meg a te akaratod. Ezzel maradt hűséges Fia az Atyának.

Minket abban bátorít ez a történet, hogy merjünk bízni az Úrban. Talán életünkben először végre, vagy merjünk folyamatosan bízni. Amikor a 468. énekünket énekeljük, annak első versét, akkor abban tegyük erről hitvallást. Az ének valamennyi versének a refrénje: Királlyá Jézust, Jézust koronázzátok.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, magasztalunk azért téged, hogy az Úr Jézus tökéletesen hűséges és engedelmes volt neked. Áldunk az ő győzelméért és köszönjük, hogy ő a király. Valóban olyan jó megvallani Urunk nekünk, hogy a mi királyunk is ő. Az ige hirdetés üzenete fényében szeretnénk bocsánatot kérni amikor ez mégsem látszódtott rajtunk. Könyörülj rajtunk Urunk, hogy lehessünk olyan fiatal, vagy idős nemzedék, akik hűségesen akarnak téged imádni és akiknek az élete is mutatja, hogy ki vagy te, milyen Úr vagy te. Imádkozunk azért Urunk, hogy ha kell, merjünk egymásnak intőleg szólni. Kérünk arra, hadd tudjuk úgy nevelni a gyermekeket, az ifjúságot, hogy reád mutatunk. Imádkozunk azért, hogyha megfáradunk a követésedben, vagy a bajok miatt úgy érezzük, hogy nem jó téged követni, abból is szabadíts fel. A jólét, a siker idején pedig tarts hűségben melletted.

Kérünk Urunk azokért a testvéreinkért, akik nagyon nehéz terheket hordoznak ezekben a napokban is, kérünk azokért, akik betegágyon fekszenek és ez a meleg idő különösen nehéz számukra, lelkileg is. Adj nekik elég kegyelmet. Vigasztald meg Urunk azokat a családokat, ahonnan hazahívtad a tieidet. Köszönjük Urunk, hogy a te dicsőséges királyságod elhunyt szereteteink számára még boldogabb állapotot jelenthet. Add, hogy ez a reménység hadd töltse be a szívünket.

Kérünk arra, könyörülj meg népünkön és vezetőinken, adj a mi vezetőinknek bölcsességet és alázatot, add, hogy ők is olyanok legyenek, hogy azt akarják tenni, ami kedves a te szemeidben. Urunk, ezt egyedül te munkálhatod bennük, mi ezért imádkozunk.

Ámen.